

„Van jobb dolog?”

Köszöntés: „...minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása. Az ő akarata szült minket az igazság ígéje által, hogy mintegy első zsengeje legyünk teremtményeinek (Jk 1,17-18).” Ámen.

Gyülekező ének: 488. dicséret: „Szent vagy, szent vagy, szent vagy...”

Fennálló ének: 167. dicséret 3. verse: „Az Atyát és Fiút, és s Szentlelket áldom...”

Fő ének: 241. dicséret: „Szent vagy örökké, ...”

Előfohász: „Hálát adunk Istennek mindenkor mindnyájatokért, amikor megemlékezünk rólatok imádságainkban, mert szüntelenül emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk színe előtt hitből eredő munkátokat, szeretetből jövő fáradozásokat és a mi Urunk Jézus Krisztusba vetett reménységek állhatatosságát; mivel tudjuk, Istentől szeretett testvéreink, hogy választottak vagytok (IIThessz 1,2-4).” Ámen.

Lekció: Péter apostol I. levele 2. rész 1-12. versei: *„Levetve tehát minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalmazást, mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre, mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr. Járuljatok őhozá, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, azonban Isten előtt „kiválasztott és drága”; ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által. Ezért áll ez az Írásban: „Íme, leteszek Sionban egy kiválasztott drága sarokkővet, és aki hisz benne, nem szégyenül meg.” Nektek, a hívőknek drága kincs, a hitetleneknek pedig az a kő, amelyet megvetettek az építők, sarokkővé lett, megütközés kövévé és megbotránkozás sziklájává, azok beleütköznek, mert nem engedelmeskednek az igének. Ők erre is rendeltettek. Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok. Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket: tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak. Tisztességesen éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.”*

Előima: Gondviselő jó Atyánk, Urunk és Megváltónk! Köszönjük Neked az élet ajándékát, a helyet, ahol élünk, a gyülekezetet, amely e helyre telepedett, az embereket, akikkel együtt sírunk és nevetünk. Köszönjük, hogy nem vagyunk egyedül, a Te jelenlétedet életünkben, annak középpontjában és megszgyein, erőben és gyengeségben egyaránt nyilvánvaló. Hálát adunk az elkészített Igéért, amellyel valóságot teremtesz és tanácsot adsz. Dicsőítünk a mi Urunk Jézus Krisztusért, a sötétségben lévő világosságért, a Szentlélekért, az Ő egyesítő szeretetért és megújító hatalmáért, amellyel betöltöd szívünket és a Te képmásodra alakítasz minket. Kérünk, nyisd meg fülünket, hogy megértsük Igédet, nyisd meg szemeinket, hogy figyelmesek legyünk felebarátaink iránt. Szentlélek Úr Isten, Vigasztalónk és Bátorítónk, add szánkba a megfelelő szavakat, mert igen óhajtunk. Jézus Krisztus nevében kérjük ezt. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 246. dicséret 1. verse: „Adj Úr Isten, nekünk Szentlelket...”

Textus: Prédikátor könyve 2. rész 24-26. versei: *„Nincs hát jobb dolog, mint ha az ember eszik, iszik, és jól él fáradságos munkájából. De beláttam, hogy Isten kezéből jön ez is. Mert ugyan ki ehetik, és ki lehet vígan nélküle? Mert annak az embernek, akit ő jónak talál, bölcsességet, tudást és örömet ad. A bűnöst pedig azzal veri meg, hogy gyűjtsön és halmozzon, azután annak hagyja, akit Isten jónak talál. Ez is hiábavalóság és hasztalan erőlködés.”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Nincs hát jobb dolog... Így összegez a prédikátor. Külső szemmel nézve jó gazdasági szakember, több kellene gyülekezeteinkbe ilyen emberekből. Látszólag a haszonra teszi a hangsúlyt és vág az esze, mint a borotva, de ebben a haszonelvűségben, amiben él „a választott nemzetség, a királyi papság, a szent nemzet, Isten tulajdonba vett népe” (ld. IPt 2,9) az egy fővalóságot (RÉ 268. dicséret) állítja eléjük. Kijelenti, hogy nagyon rossz dolog, ha mindened megvan. De ha már megvan, akkor tudatosítsd, hogy Isten ajándéka ez is. Izráelnek mindene megvolt. A szabadító Úr garantálta. Jóllakásig ehettek. (ld. IIIMóz 25,19) A tejjel és mézzel folyó föld áldásait élvezhették, mert bevitte őket az Úr arra a földre. Otthon és idegenben is érezhették, hogy jó az Úr, és nagy kiváltság Istenhez tartozni, Benne bízni, Vele együtt járni és Hozzá tartozni. A prédikátor ír és ebbe helyezi bele saját porszemnyi életét, majd az elhívott Izráel szolgálatát.

Látja, hogy körülötte, hogyan nő fel egy új nemzedék, akinek a konzum fontosabb, mint az az Úr, Aki mindezt biztosítja. Igény van erre is és arra is, de vajon halmozni az élvezeteket az egyetlen célja életünknek? Óriási kijelentés, drága kincs, személyes hitvallás a prédikátor részéről, hogy Istennel semmivel sem ér fel és minden Tőle függ. Ő nem hiábavalóság, hanem az egy fővalóság. Óriási kijelentés, hogy mindenben meglásd azt a kezet, amelyik hordoz. Óriási személyes bizonyoságtétel, hogy mindenben meglásd azt a kezet, amelyik ápol. Örökérvényű evangélium, hogy mindenben meglásd azt a kezet, amelyik Téged eddig sasszárnyakon vezérelt és bajodban védett (ld. RÉ 264. dicséret). Mert minden hiábavalóságot ma is és akkor csak Isten jelenléte, az Ő hűsége, az Ő gondviselése, az Ő szeretete tud feloldani. Valld meg a zsoltárossal: *„Kezedre bízom lelkemet, ... (Zsolt 31,16)!”* Péter apostollal kérünk titeket testvéreim: *„Alázzátok meg magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején (IPt 5,6).”* Ezután következik az élet bizonyágtevése, amely az ellentétpárok sorozatából áll. Nincs kontraproduktívabb lény a földön az embernél. Az ellentétek azonban vonzzák egymást. Nem illik bele az eddigi gondolkodásba ez a gondolatfüzér. Nem passzol és nem áll össze a kép. Nincs benne rendszer. Nincs benne logika. Nem lehet dekódolni. Az ellentétek sem állják meg a helyüket? A bűnös és az igaz? Az igaz és a bűnös? Hogy van ez? Minden Isten jótetszésétől függ? Igen. Akár elfogadod, akár nem Isten rendjét, minden a Valóságos Istentől, a világosság Atyjától függ. A prédikátor átakarja írni és íratni az ellentétpárokat. Nem ez és nem is az, hanem Isten keze. Úton vagyunk, drága testvérek. A helyes ismeret útjára kell lépni, amelyben Isten személyesen bemutatkozik: *„Én vagyok (ld. IIMóz 3,14).”* Létem és lelkem legjava rajta kívül nincs. Kulcsmondatok ezek és teljesen mellbe vágnak. Öröm, örvendezés. Boldogság. Jóság. Eszem, iszom, dinom-dánom. A prédikátor teljesen felforgat mindent, amit eddig mondott. Eddig fogalmazást írt, mint egy kisdíák az iskolában, a munkával kezdte, a vagyonnal és a bölcsességgel zárta, de itt már

Róla és rólam van szó. A prédikátor látja, hogy hol a hiba. Isten kezéből vett áldások valódi megélése hiányzik az életünkben. Minden természetes. Kenyér és víz. A jó, a boldogság nem az emberi munka hasztalan erőlködés. A mindennapi mókuserékben a felfrissülést, az igazi pihenést, az igazi értékeket Isten biztosítja. Ez nem új életfelfogás, hanem hitvallási helyzet. Gyökeresen megváltozott valóság. Isten kezéből származik minden az életben. A limitált ember limitált élete Isten erős karja által áll fenn. Ki kell józanodnia Isten népének. A lehetőségek tengerében a keserű tapasztalatok mögött nincs más reménység, csak Isten. Isten nem a jóléti állam megteremtője, hanem személyes életed pártfogója és vigasztalója. A mi Istenünk a halk szíromcsodák Ura, áldásosztó, mert kenyere és bora táplál minket. Csak vezetés, átadás, átengedés és ráhagyatkozás által létezhetünk. A nagyobbra, az erősebb hatalomra, az Úrra kell összpontosítanunk. Elfogadjuk vagy nem, kedves testvérek, mi megajándékozottak vagyunk. Isten kezéből származik mindenünk. Jó és rossz is. Az Úr bőkezűségének a lenyomatát érzed, érted, felfogod és szívedben forgatod, mint egykor Mária (ld. Lk 2,51b)? Őtőle, Őáltala és Őreá nézve vannak mindennek. (ld. Róm 11,36) Ez is és az is. Akár élünk, akár meghalunk, az Úrei vagyunk. (ld. Róm 14,8) Az élet a valótlanságok sorozata egy olyan társadalomban, amelyik kiveti magából az utat, az igazságot és az életet, amelyik kijelenti: carpe diem, de te ne ebben élj, de te nem ezt valósítsd meg, hanem „Istennel járni, lakozni, szent életben illatozni” (ld. 474. dicséret) legyen a cél. Az igazhívó prédikátor az ortodox cenzor mindenkor azt hirdeti, hogy a jó az életünkben nem a király adománya, nem is emberi teljesítmény, hanem Isten ajándéka. Privilegium a jó? Gasztronómiai elégtétel az élet? Beláttam... Felfogtam... Megértettem... Egyes szám első személy. Ez nem csupán egy meglátás a sok közül, ez elfogadása az életnek Isten kezéből, akinek a kezébe mindent belehelyezek. Napi igyekezetem mögött nem én vagyok, hanem Ő van. Isten kezében lenni. Isten kezébe leteszem az életem és felveszem a keresztem. Elfogadom, hogy semmi vagyok és Isten kegyelméből vagyok, aki

vagyok. (ld. IKor 15,11) Nem én, hanem az Ő kegyelme által élek. A prédikátor nemcsak felismerte, mi a boldogság és kicsoda a forrása, hanem fájdalmasan megharcolt élettapasztalat ez számára. Olyan ez, mint Pál apostol életében a könnyek között írt levél. Az emberi egzisztenciához hozzá tartozik a szenvedés, a nélkülözés, az éhség és a szomjúság, és ki ismerné ezt jobban, mint Aki éhezett (ld. Mk 11), Aki szomjazott (ld. Jn 19,28), Aki inni kért a samáriai asszonytól (ld. Jn 4), az idegentől, aki sírt testvére, Lázár halála miatt (ld. Jn 11), aki sírt Jeruzsálem keményszívűsége miatt (ld. Lk 19,41-44). Jézus életével, halálával, feltámadásával és mennybemenetelével prédikált és gyógyít meg. Minden bűnünkért eleget tett. Meddig bírom Nélküle? Isten lénye, ténye, egy Fő valósága Krisztusban a Szentlélek ereje által nélkülözhetetlen az életemben? Ki az, aki ehét és jóllakásig ehét Nélküle? A befejezés egyedi. A jó nem jelenti az istenfélőt, nem. A jó az, aki képes megítélni a dolgait. Képes vagy levonni a következtetéseket? Képes vagy kielégítő választ adni a saját életedre? Képes vagy véleményt alkotni? Ez a kvalitása az életnek Istentől származik. Véleménye van életedről. Vajon beépítetted az életedbe, hogy nem az Istenről alkotott képed a lényeges, hanem az Úr véleménye rólad és rólam. Az igazságos ember nem önmagában igazságos és nem önmagától igaz. Jónak lenni jó, tartjuk, de elfogadni Isten ajándékát kiváltság. Megajándékozott vagy. Elfogadtad már az ingyen kegyelmet? Krisztusban minden a tiéd? Szívbeli bizalom építi a bensődet? Fidúcia. – vallották a reformátorok. Tudod vagy csak hirdeted fásultan, mosolytalanul és életunottan? Nem önmagában jó, hanem az ajándékozó Isten által ép és egész az életem. Megajándékozott vagy, drága testvérem. Isten, amit magából ad, az igazán tiéd. Ami belőled hiányzik, amit te nem tudsz kipótolni, az csak Tőle, az Ő kezéből veheted. Neked nincs. Neki van. Neked minden kell, és Ő mindenét - egyszülött Fiát, drága gyermekét ajándékozza neked. Csúnya portéka az ember, de az Úr az ajándékozó Isten, Ő a mennyből száll alá. A praktikus dolgokban, étel és ital, de az elvont dolgokban is, boldogság, öröm, jóság, meglátni a jóságos Urat.

Valóban megízleltük, hogy jóságos az Úr? A hiábavalóság ott jelentkezik, ahol az ember önmagának a középpontja. Az örökkévalóság ott ér célba, ahol mindent az Ő kezéből veszünk. Minden haszon nélkül, ingyen kegyelemből hit által. Minden hátsó szándék nélkül, meglátni igen, Isten jó. Ajándék. Felfoghatatlan és meg nem érdemelt ajándék. Amikor elfogadhatatlan a véres szeretet. Amikor fel kell ocsúdni, nekem jár az Ő kegyelme, irgalma, bűnbocsánata által minden? A megajándékozott ugyanis konkrét élethelyzetben konkrét ajándékot kap. Céllal adja ezeket Isten. Az Úr célzottan ér el dolgokat benned. Felfogtad? Beláttad? Megláttad? Nem érdemből, hanem kegyelemből. Ajándék és nem haszon. Neki nincs rajta nyeresége, haszna, Ő megvívta a harcot. A bőkezű Isten és a szűkmarkú ember a Golgotai kereszten találkozik egymással. Ő nem haszonleső, hanem ajándékozó. Ő nem gyűjt, mint a bolond gazdag, hanem ad, mindig ajándékozik, mint a bölcs király. Ő nem felhalmoz, mint a gazdag ifjú, hanem oszt, szétoszt, mint a bölcs szőlősgazda, mert Ő az utolsónak is annyit akar adni, mint neked. Hát nem szabad neki azt tenni a javaival, amit Ő akar? (ld. Mt 20,15) Isten ajándéka ez, nem tőled van. Értékeld az Úr kezéből származó ajándékokat, és ne dobd a disznók elő drága gyöngyeidet. Nem természetes, hogy vagy, hogy van kenyered, vized, elégedj meg azzal, amid van. Isten drága és becses teremtménye vagy, az Úr áldáshordozója vagy. A zsidóknak pedig ezt a családi asztalnál naponként meg kellett vallani. Nem istentiszteleti rend ez, hanem házi áhítat, mikor a nagy kérdésre adok választ, hogy tőlem, belőlem vagy Tőle függ az életem, Belőle indul ki az élet. Csak Istennél csendesül el lelkem? Az a jó nekem, amit Ő ad? Ezt pedig egy király bőrébe bújt ember írja le, akinek volt mit a tejbe aprítania. Önmagáról mondja, hogy többet nem kívánhatott, és nem is nyerhetett volna, mint amit Isten kezéből nyert. Isten ajándékai a kiválasztottak életében. Jézus szavait helyezem a szívedre, hogy a négy égtáj felől jövő Lélek vesse szíved hústábláira: *„Keressétek először Isten országát, és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatnak majd nektek (Mt 6,33).”* Általa mindent kárnak

és szemétnak ítélisz (Fil 3,7-8), amit teljes erődből megszerezte. Vele mindent megnyerhetsz, a végső csatát, mert Ő a szeretet. Ő a szeretetbe halt bele. Van egy mélytengeri élőlény, amely megmutatja nekünk, mit jelent igazán szeretni. Ő a nőstény polip. Amikor eljön az életadás ideje, nem csak lerakja a petéit, majd elúszik. Nem. Ő ott marad. Biztonságos rejtekhelyet keres a tenger fenekén, és odakucorodik, gyengéden körülölelve a petéit. Onnantól kezdve nem eszik többé. Egy pillanatra sem mozdul el. Karjaival tisztogatja, óvja, simogatja őket. Folyamatosan áramoltatja rajtuk keresztül az oxigéndús vizet. Ahogy telnek a napok, a teste egyre gyengül. Az éhség már elviselhetetlen. De ő kitart. Nem önmagáért, hanem értük. Minden mozdulata azért van, hogy a kicsinyei megszülethessenek. Minden szívverése, minden erőfeszítése az általa létrehozott életért szól. És amikor végül a peték kikelnek... amikor a kicsik szabadon elúsznak a világ felé... Ő ott marad. Csendben. És meghal. Nem azért, mert gyenge. Hanem mert mindent odaadott. Beteljesítette életét és halálával életet szerzett. Istennek ez volt az akarata. Elégtétel venni minden szerzeményén, még pedig Fiában. Önmagáért cselekedett, úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy Aki hisz benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Istennek ez tetszett. Istennek ez az egyedüli útja. Ez nem egy koppintott és odabökött like vagy dislike, ez nem hiábavalóság, kedves testvérek. Ez nem hasztalan erőlködés, kedves testvérek. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért. (Jn 15,13-15) Ez nem hiábavalóság, hanem személyes hitünk csírája, magja az életadó és ajándékozó Isten bőkezű megnyilvánulása Krisztusban. Vajon **ismeritek a mi Urunk Jézus** Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok (IIK 8,9)?” Ne legyünk lelkünkben kárt valló közösség, akik szerint ez is meg az is hiábavalóság és hasztalan erőlködés, hanem harcoljuk meg a keserű tapasztalatok ellenére is a hitnek szép és nemes harcát. Nincs jobb dolog – mondja a prédikátor. Jézus azt mondja, hogy van, és van, Aki a jobb érsz

választja és nem vehetnek el tőle (ld. Lk 10,42), nem pedig a hiábavalóságot és a hasztalan erőlködést. Ámen.

Utóima:

„Mert csak próbára tesz benneteket az Úr, a ti Istenetek, hogy megtudja, valóban teljes szívvel és lélekkel szeretitek-e az Urat, a ti Isteneteket. Az Urat, a ti Isteneteket kövessétek, őt féljétek, az ő parancsolatait tartsátok meg, az ő szavára hallgassatok, őt tiszteljétek, és hozzá ragaszkodjatok (VMóz 13,4b-5)!”

„Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltetek. Ezzel dicsekszem majd Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam hiába. Sőt ha italáldozatul kiöntetem is a hitetekért bemutatott áldozatban és szolgálatban, örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal; de ugyanígy örüljétek ti is, és örüljétek velem együtt!” (Fil 2,14b-18)

„Vágyakozik a lusta lelke, de hiába, a szorgalmas lelke pedig bővelkedik (Péld 13,4).“

„Megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek (Fil 4,11).“

„De valóban nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel (ITim 6,6).“

„Az én Istenem pedig befogja tölteni minden szükségetek az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen Jézus Krisztusban (Fil 4,19).“

„És példát hagyott rátok, hogy az Ő nyomdokait kövessétek (IPt 2,21).“

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok: „Mi Atyánk...”

Adakozás: „Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékaért (IIKor 9,15)!”

Áldás: „Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok (IPt 2,9-10).“ Ámen.

Záró ének: 246. dicséret 2-4. versei: „Te vagy Atyánk, örök Isten...”